

Sygn. akt IV U 376/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Dorecka

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2018 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 4 kwietnia 2018 roku nr (...)

w sprawie J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę pomostową

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od odwołującego się J. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 376/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 9 lipca 2018 r.

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2018 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 zm.) oraz art. 4 i art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 664 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 marca 2018 r., odmówił J. M. przyznania prawa do emerytury pomostowej. Powołując się na przepis art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych Zakład wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszącego co najmniej 15 lat, przed dniem 1 stycznia 1999 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy emerytalno-rentowej, po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, nie osiągnął wieku 60 lat, co nastąpi w dniu 9 kwietnia 2018 r., a ponadto nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą. Za pracę w szczególnych warunkach Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uznał okresu zatrudnienia ubezpieczonego od 24 listopada 1976 r.

do 31 sierpnia 2009 r. w (...) Sp. z o.o., ponieważ w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 16 września 2009 r. nie został określony ściśle charakter realizowanych w tym czasie przez wnioskodawcę prac według działu i pozycji wykazu, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Stanowisko pracy podane w tym dokumencie nie jest ponadto zgodne ze stanowiskami wymienionymi w świadectwach pracy oraz ze stanowiskiem wykazanym w zarządzeniu

Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. Poza tym, w świadectwie pracy z dnia 17 marca 2003 r. w punkcie 8 podano, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach. W świadectwie pracy z dnia 1 września 2009 r. w punkcie 4 podpunkt h wskazano zaś, że ubezpieczony wykonywał pracę

w szczególnych warunkach od 14 marca 2003 r. do 31 sierpnia 2009 r., co pozostaje w sprzeczności z treścią świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Zakład podkreślił ponadto, że za okres od 1 stycznia 2009 r. do 31 sierpnia 2009 r. zakład pracy nie złożył za ubezpieczonego deklaracji do ZUS ZSWA.

Od decyzji tej J. M., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wywiódł odwołanie. W odwołaniu domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania

mu prawa do emerytury pomostowej, a ponadto zasądzenia na swoją rzecz od strony przeciwnej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, że od 24 listopada 1976 r. do 31 sierpnia 2009 r.

był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Sp. z o.o.

na stanowisku pracownika produkcji- mieszankowego, tzw. operatora granulatora.

Fakt zatrudnienia i wykonywania pracy na tym stanowisku został potwierdzony zarówno

w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 16 września 2009 r. oraz w świadectwach pracy z dnia: 1 września 2009 r., 17 marca 2003 r., 18 maja 2000 r.,

3 stycznia 1994 r. i 28 grudnia 1990 r. Jak podkreślił, przez cały okres zatrudnienia

do zakresu jego obowiązków należało między innymi śrutowanie, granulacja, prace magazynowe, załadunkowe i ogólnie prace w zapyleniu oraz wszystkie czynności zgodne

z załącznikiem- wykazem A Dział IV poz. 40 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Pracę w szczególnych warunkach wykonywał więc przez co najmniej 15 lat. Odwołujący powołał się też na wyrok Sądu Apelacyjnego

w G. z dnia 8 listopada 2012 r. (III AUa 1179/11) i wyrok Sądu Apelacyjnego

w B. z dnia 6 sierpnia 2014 r. (III AUa 1869/13).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Jak wskazał, w świadectwach pracy ubezpieczonego pojawiają się różne stanowiska pracy, tj. elektryk, mieszankowy, pracownik produkcyjny- mieszankowy i pracownik produkcyjny- operator granulatora, co pozostaje w sprzeczności z treścią świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 16 września 2009 r. Podkreślił,

że odwołujący nie przedłożył świadectwa pracy bądź zaświadczenia potwierdzającego wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych zarówno po 31 grudnia 2008 r., jak

i przed tą datą. Jednocześnie, za okresy zatrudnienia wnioskodawcy po dniu 1 stycznia 2009 r. pracodawca nie złożył druku ZSWA, tj. zgłoszenia danych o pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zakład Ubezpieczeń Społecznych powołał się też na wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10 listopada 2015 r., III AUa 452/15 (LEX nr 1950413). Jak podkreślił, odwołujący nadal pozostaje w stosunku pracy,

co potwierdza zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 26 lutego 2018 r., wystawione przez Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w B.. Wskazał również,

że przepis art. 4 pkt 7 ustawy o emeryturach pomostowych jako jeden z warunków nabycia prawa do emerytury pomostowej wymienia rozwiązanie stosunku pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Odwołujący J. M. w dniu (...) ukończył 60 lat życia. Ubezpieczony wykazał na przestrzeni swojego życia 33 lata, 8 miesięcy i 14 dni okresów składkowych oraz 5 miesięcy i 23 dni okresów nieskładkowych, co daje łącznie 34 lata, 2 miesiące i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

dowód:

- wniosek o emeryturę pomostową z dnia 12.03.2018 r.- k. 2-3 cz. II akt ZUS,
- karta przebiegu zatrudnienia z dnia 28.03.2018 r.- k. 14 cz. II akt ZUS,

Od 24 listopada 1976 r. do 31 grudnia 1990 r. odwołujący był zatrudniony

w (...) Przedsiębiorstwie (...)

w K. Wytwórnia (...) w B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku elektryka, zaś od listopada 1977 r. na stanowisku mieszankowego, od 1 stycznia 1991 r.

do 31 grudnia 1993 r. w (...) Wytwórni (...) w B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mieszankowego, od 1 stycznia 1994 r. do 13 marca 2003 r.

w (...) Spółka z o.o. Oddział w B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mieszankowego od 1 stycznia 1994 r. do 31 marca 2000 r.

i na stanowisku pracownika produkcyjnego- mieszankowego od 1 kwietnia 2000 r.

do 13 marca 2003 r. oraz od 14 marca 2003 r. do 31 sierpnia 2009 r. w P. Polska

Sp. z o.o. w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika produkcji- operatora granuladora.

Odwołujący korzystał z urlopu bezpłatnego od 25 kwietnia 1988 r. do 25 kwietnia 1989 r., kiedy pracował na budowie eksportowej w Kuwejcie,

a ponadto od 3 lipca 1991 r. do 22 sierpnia 1991 r., od 8 czerwca 1992 r. do 9 sierpnia 1992 r., od 7 września 1992 r. do 31 października 1992 r., od 31 maja 1993 r. do 29 października

1993 r. i od 22 lipca 1996 r. do 12 sierpnia 1996 r.

dowód:

- częściowo świadectwa pracy z dnia: 28.12.1990 r., 03.01.1994 r., 18.05.2000 r., 17.03.2003 r. i 01.09.2009 r.- k. 6-11 cz. II akt ZUS,
- zaświadczenie pracodawcy z dnia 27.09.2002 r.- k. 23 cz. I akt ZUS,
- zeznania odwołującego J. M.- k. 23v,

Przedsiębiorstwo zatrudniające odwołującego w spornym okresie zajmowało się produkcją pasz dla zwierząt. Były one produkowane ze zbóż, śruty sojowej, jak też dodatków mineralnych, takich jak fosforan paszowy i kreda oraz dodatków witaminowych,

tzw. premiksów. Zakład produkował około 4 tysiące ton paszy miesięcznie. Początkowo, zatrudniał około 150 pracowników, później 100, zaś pod koniec istnienia zakładu pracowników tych było już tylko około 60. W zakładzie funkcjonował wydział administracyjny z dyrekcją, wydział kadr, wydział księgowości, a także wydział produkcyjny i zaplecze techniczne. Wydział produkcyjny mieścił się w czterokondygnacyjnym budynku. W budynku tym znajdowały się urządzenia produkcyjne. Urządzenia te częściowo mieściły się w piwnicy, a częściowo na pierwszym piętrze. Ciągi produkcyjne szły przez kolejne piętra. W odrębnym budynku znajdował się tzw. silos. Silos ten połączony był z budynkiem produkcyjnym. Na produkcji zatrudniano pakowaczki, a także pracowników przy rozładunku i załadunku pasz. Były też stanowiska premiksowych czyli osób, które zasypywały premiksy. W pierwszym etapie produkcji zakład przyjmował surowce do odpowiednich komór. Surowce workowane trafiały do magazynu surowców workowanych. Workowana była kreda, fosforan wapniowy i dodatki witaminowe. Następnie, surowce wydawano do produkcji.

Surowce podlegające śrutowaniu, czyli zboża i śruta sojowa, kierowano taśmociągami na komory celem dozowania ich do produkcji. Z surowców workowanych przyrządzano

zw. przedmieszkę, która była przygotowywana przez zasyp ręczny i też kierowana

na komorę do produkcji. Pracownicy obsługiwali młyny, granulatory, urządzenia doprowadzające surowce i odprowadzające paszę, taśmociągi, mieszarki i wagopakarki. Osoby zatrudnione na produkcji świadczyły pracę w systemie trójzmianowym.

Na poszczególnych zmianach obecni byli mistrzowie odpowiedzialni za produkcję. Zakład miał konstrukcję stalową. Panowało w nim duże zapylenie i hałas w związku z pracą urządzeń. Zakłady zatrudniające odwołującego w spornym okresie podlegały

pod Ministerstwo Rolnictwa. Upoważnione osoby wydawały pracownikom świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

dowód:

- zeznania świadka H. O.- k. 21-22,
- zeznania świadka F. Ś.- k. 23,

Od 24 listopada 1976 r. powierzono odwołującemu w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. stanowisko elektryka, które zajmował przez okres trochę dłuższy niż pół roku, ale nie dłuższy niż rok. Odwołujący został przyjęty do pracy jako elektryk, ale do montażu urządzeń i maszyn produkcyjnych. Produkcję uruchomiono w listopadzie 1977 r. i wówczas ubezpieczony został zatrudniony jako mieszankowy na wydziale produkcji. W charakterze mieszankowego pracował do 31 sierpnia 2009 r. stale i w pełnym wymiarze godzin. Odwołujący obsługiwał urządzenia typu: młyny służące do śrutowania zboża i śruty sojowej, granulatory, zasyp premiksów i wagopakarki. (...) tych urządzeń polegała na ich uruchomieniu, nadzorze, pobieraniu w trakcie produkcji próbek do badań w laboratorium i pakowaniu pasz do worków. Odwołujący podkładał pod urządzenie worek, który po napełnieniu zszywał. Następnie, worek taki taśmociągiem transportowany był na magazyn. Obsługiwał też zasyp pasz do paszowozów. Były to samochody, które przewoziły paszę luzem. P. transportowano ciągiem prosto

do paszowozu. Odwołujący cały ten proces nadzorował. Uruchamiał też młyny i sprawdzał śrutę. Młyny były napełnianie przy użyciu podnośników i dozowników. Obsługiwał ponadto przenośniki służące do transportu śrut. Przenośnik taki uruchamiał poprzez naciśnięcie odpowiedniego guzika, a potem kontrolował, czy urządzenie prawidłowo pracuje. Włączał ponadto granulator. Granulator miał silnik o dużej mocy, w związku z czym w jego otoczeniu panował duży hałas i duże zapylenie. Wszystkie wymienione wyżej czynności w zakładzie wykonywała osoba mieszankowego albo osoba zatrudniona przy obsłudze granulacji.

Był to jeden pracownik. Pozostałe osoby na produkcji realizowały inne czynności. Zajmowały się rozładunkiem, załadunkiem pasz workowanych, obsługą sterowni i obsługą magazynu.

Na produkcji panowały warunki szkodliwe dla zdrowia. Było tam bardzo duże zapylenie. Budynek był z blachy aluminiowej i nie ogrzewany. Pracownicy produkcyjni i magazynowi otrzymywali wraz z wynagrodzeniem dodatek za pracę w warunkach szkodliwych. Przysługiwało im mleko, posiłki regeneracyjne, a latem woda. Odwołujący pracował w systemie trójzmianowym. Osoby zatrudnione na poszczególnych zmianach wykonywały pracę w godzinach od 6:00 do 14:00, od 14:00 do 22.00 i od 22:00 do 6:00. Odwołujący był kierowany do innej pracy na produkcji tylko wówczas, jeżeli staniała taka potrzeba,

np. ze względu na chorobę innego pracownika. Odwołujący otrzymywał dodatek za pracę

w warunkach szkodliwych i dodatek zmianowy. W miejscu wykonywania przez niego czynności panowało duże zapylenie i hałas w związku z pracą młynów i granulatora.

W zakładzie znajdowały się trzy młyny i jeden granulator.

dowód:

- zeznania świadka H. O.- k. 22-22v,

- zeznania świadka F. Ś.- k. 23,
- zeznania odwołującego J. M.- k. 23v,

Od 1 maja 2015 r. odwołujący pozostaje w zatrudnieniu w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w B. w pełnym wymiarze godzin w charakterze elektromontera.

dowód:

- zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 26.02.2018 r.- k. 13 cz. II akt ZUS,
- zeznania odwołującego J. M.- k. 23v,

W dniu 12 marca 2018 r. odwołujący złożył w (...) Oddział w T. wniosek o emeryturę pomostową.

dowód:

- wniosek o emeryturę pomostową z dnia 12.03.2018 r.- k. 2-3 cz. II akt ZUS,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody dokumentów oraz zeznania świadków i odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości,

zaś ich forma i treść formalna nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu,

aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Świadczenia pracy

z dnia 28 grudnia 1990 r., 3 stycznia 1994 r., 18 maja 2000 r., 17 marca 2003 r. i 1 września 2009 r. Sąd podzielił w zakresie czasokresu zatrudnienia odwołującego w poszczególnych zakładach pracy, nazw zajmowanych przez niego w tym czasie stanowisk i okresów korzystania z urlopu bezpłatnego. To jednak, jaki był rzeczywiście charakter pracy ubezpieczonego w spornym okresie Sąd ustalał w oparciu o zeznania. Dla oceny bowiem,

czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzanej mu pracy (por. wyroki

SN: z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, LEX nr 1455235, z dnia 8 czerwca 2011 r.,

I UK 393/10, LEX nr 950426, z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652, z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638, z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08,

LEX nr 528152, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009/5-6/75, z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07,

LEX nr 483283, z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329 i z dnia 14 września 2007 r., III

UK 27/07, OSNP 2008/21-22/325). Nie była dla Sądu wiążąca treść świadectwa pracy z dnia 17 marca 2003 r. w zakresie punktu

8 i świadectwa pracy z dnia 1 września 2009 r. w zakresie punktu 4 podpunkt h, ponieważ to, czy odwołujący wykonywał w spornym okresie, czy też nie pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze Sąd ustalał w toku prowadzonego postępowania w oparciu

o zeznania świadków i odwołującego. Świadczenia wykonywania pracy w szczególnych warunkach oraz zwykle świadectwa pracy nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu

art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający takie świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią

dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwa traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., które stanowią dowód tego, że osoba, która je

podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej w nim podstawy prawnej. Sąd może więc prowadzić

postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy w spornym okresie ubezpieczony wykonywał pracę

w szczególnych warunkach (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2012 r., III AUa 1717/11, LEX nr 1129731; wyrok SA w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r., III AUa 3113/08, LEX nr 552003; wyrok SA w Białymstoku z dnia 24 września 2008 r., III AUa 795/08, OSAB 2008/4/60-68).

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków H. O. i F. Ś. oraz słuchanego w charakterze strony ubezpieczonego J. M., którzy wskazali na okoliczności istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia dotyczące rodzaju czynności wykonywanych przez odwołującego w spornym okresie zatrudnienia. Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż wzajemnie ze sobą korespondowały, były wewnętrznie spójne, logiczne, a przy tym przekonujące w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od zaskarżonej decyzji (...) Oddział w T. z dnia 4 kwietnia 2018 r. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołujący J. M. spełnia warunki do przyznania mu prawa do emerytury w niższym wieku z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 664 ze zm.). Odmawiając ubezpieczonemu przyznania prawa do tego świadczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszącego co najmniej 15 lat, przed dniem 1 stycznia 1999 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy emerytalno- rentowej, po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, nie osiągnął wieku 60 lat, co nastąpi w dniu 9 kwietnia 2018 r., a ponadto nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, u którego pozostawał w zatrudnieniu przed złożeniem wniosku o świadczenie.

Emerytury pomostowe zostały wprowadzone do polskiego prawa przez wymienioną wyżej ustawę, która weszła w życie 1 stycznia 2009 r. i dotyczą ubezpieczonych zatrudnionych w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze (urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r.). Zastąpiły one emerytury w niższym wieku przyznawane na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach pracy lub w szczególnym charakterze. Prawo do tego świadczenia było nabywane z reguły w niższym niż wiek emerytalny wieku pod warunkiem wykazania piętnastoletniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Cechą charakterystyczną emerytur pomostowych jest ich przejściowy charakter. Zgodnie bowiem z art. 16 ustawy, prawo do tego świadczenia ustaje nie tylko z dniem śmierci uprawnionego, ale również z dniem poprzedzającym dzień nabycia prawa do emerytury w wieku powszechnym.

Za pracownika według ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych uważa się ubezpieczonego, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 8 ust. 1, 2a i ust. 6 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, podlegającego ubezpieczeniu emerytalnemu z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, a także ubezpieczonego, który przed dniem wejścia w życie ustawy z tytułu takiej pracy podlegał ubezpieczeniu społecznemu lub zaopatrzeniu emerytalnemu (art. 2 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych).

Jak stanowi przepis art. 3 ust. 1 tej ustawy, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które

mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony

w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym. Jak zaś wynika z art. 3 ust. 3 powołanej ustawy, prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania

w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy.

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach i prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 1 i 3 (art. 3 ust. 4 i 5 ustawy).

Warunki nabywania prawa do emerytury pomostowej określa art. 4 ustawy, według którego prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki: 1) urodził się po dniu 31 grudnia

1948 r.; 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet

i co najmniej 60 lat dla mężczyzn; 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony

na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn; 5) przed dniem

1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach

i rentach z FUS; 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Rodzaje prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia

do emerytury w niższym wieku emerytalnym zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia

1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wymienione zostały

w wykazach A i B stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W wyroku z dnia 15 stycznia 2013 r., I UK 448/12 (LEX nr 1396383) Sąd Najwyższy wskazał, że z wykładni art. 4 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych wynika obowiązek zaliczania do okresów pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze także zatrudnienia w takich warunkach w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r.

do dnia 31 grudnia 2008 r. Artykuł ten zawiera dodatkowe warunki, aby praca

„w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana przed dniem

1 stycznia 1999 r. oraz po dniu 31 grudnia 2008 r., jednak nie określa ram czasowych odnośnie stażu 15 lat pracy w tych warunkach. Ten okres 15 lat może więc dotyczyć całego okresu ubezpieczenia, jednak co najmniej jeden miesiąc musi przypadać przed dniem

1 stycznia 1999 r. oraz jeden miesiąc po dniu 31 grudnia 2008 r.

Stosownie do treści art. 49 powołanej ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która: 1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy

w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12 oraz 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle wykładni językowej art. 4 i art. 49 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych, jest więc legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy, a więc po dniu 1 stycznia 2009 r. W przypadku kiedy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy „szczególnej” według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do „nowego” świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy). Innymi słowy brak podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, dziś nie może być tak kwalifikowany (por. wyrok SN z dnia 13 marca 2012 r., II UK 164/11, OSNP 2013/5-6/62, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 2 kwietnia 2014 r., III AUa 2302/13, LEX nr 1506769, wyrok SA w Warszawie z dnia 13 marca 2014 r., III AUa 3489/12, LEX nr 1488708, wyrok SA w Lublinie z dnia 13 marca 2014 r., III AUa 1531/13, LEX nr 1441422, wyrok SA w S. z dnia 14 stycznia 2014 r., III AUa 577/13, LEX nr 1441543).

Jak wykazało przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, odwołujący J. M. nie spełnia przesłanek z art. 4 ani też z art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. Z odwołującym nie nastąpiło bowiem rozwiązanie stosunku pracy, co potwierdza zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 26 lutego 2018 r. (k. 13 cz. II akt ZUS). Zgodnie z jego treścią, od 1 maja 2015 r. odwołujący pozostaje w zatrudnieniu w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w B. w pełnym wymiarze godzin w charakterze elektromontera. Okoliczność tę odwołujący przyznał na rozprawie w dniu 9 lipca 2018 r. Słuchany zaś w charakterze strony podał, że obecnie pracuje w (...) w B. w charakterze elektryka od około 5 lat.

Kwestionując zaskarżoną decyzję odwołujący podał, że wbrew twierdzeniom organu rentowego, od 24 listopada 1976 r. do 31 sierpnia 2009 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach w (...) Sp. z o.o. na stanowisku pracownika produkcji- mieszankowego, tzw. operatora granuladora, co potwierdza zarówno świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 16 września 2009 r., jak i świadectwa pracy z dnia: 1 września 2009 r., 17 marca 2003 r., 18 maja 2000 r., 3 stycznia 1994 r.

i 28 grudnia 1990 r. Odwołujący podkreślił, że przez cały okres zatrudnienia do zakresu jego obowiązków należały czynności, które należy zakwalifikować według Działu IV punkt

40 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W wydanym odwołującemu świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 16 września 2009 r. podano, że od 24 listopada 1976 r. do 31 sierpnia 2009 r. stale i w pełnym wymiarze godzin ubezpieczony wykonywał prace pracownika produkcji- mieszankowego, zgodnie z Działem IV, poz. 40 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 r., a także z Działem IV, poz. 40 pkt 4 wykazu B, stanowiącego załącznik

Nr 1 do zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRL i GŻ Nr 2,

poz. 4). W dziale IV pod pozycją 40 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wymieniono prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych- pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych. Pod pozycją

40 Działu IV wykazu, stanowiącego załącznik do zarządzenia resortowego w punkcie

4 wymieniono stanowisko robotnika magazynowego. Dział IV wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. dotyczy jednak branży chemicznej i wymienia prace w szczególnych warunkach wykonywane w chemii. Podobnie jest w przypadku zarządzenia resortowego, powołanego w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 16 września 2009 r. W takiej zaś branży odwołujący w spornym okresie nie pracował. Od 24 listopada 1976 r. do 31 sierpnia 2009 r.

był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. Wytwórnia (...) w B., w (...) Wytwórni (...) w B. i w (...) Spółka z o.o. Oddział w B.. Wszystkie te zakłady zajmowały się produkcją pasz dla zwierząt. Pracę odwołującego w spornym okresie należało zatem kwalifikować ewentualnie według Działu X, zatytułowanego: „W rolnictwie i przemyśle rolno- spożywczym” pkt 10 wykazu A, który wymienia prace przy wytwarzaniu mąki, kasz, płatków i śruty. Z zeznań świadków i odwołującego wynikało, że od listopada 1977 r. do 31 sierpnia 2009 r. ubezpieczony pracował jako mieszankowy. W orzecznictwie podkreśla się, że zarządzenia resortowe nie stanowią źródła prawa, a więc nie można z nich wywodzić uprawnień emerytalnych, ale na etapie stosowania prawa dopuszcza się posiłkowanie się ich treścią dla wykładni i właściwej kwalifikacji stanowisk pracy określonych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 12 czerwca 2014 r., III AUa 1535/13, OSAŁ 2014/3/22). W związku z tym wskazać należy, że w załączniku Nr 1

do zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRiRW z 1988 r. Nr 2, poz. 4) przy przemyśle paszowym i utylizacyjnym w Dziale X, zatytułowanym:

„W rolnictwie i przemyśle rolno- spożywczym” pod pozycją 10, dotyczącą prac przy wytwarzaniu mąki, kasz, płatków i śruty w punkcie 2 wymieniono stanowisko mieszankowego śruty i komponentów paszowych. Identyczne stanowisko wskazane zostało przy przemyśle zbożowo- młynarskim w Dziale X, zatytułowanym: „W rolnictwie i przemyśle rolno- spożywczym” pod pozycją 10, dotyczącą prac przy wytwarzaniu mąki, kasz, płatków w punkcie 5. Odwołujący przyznał w swoich zeznaniach, że od 24 listopada 1976 r. powierzono mu w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. stanowisko elektryka, które zajmował przez okres trochę dłuższy niż pół roku, ale nie dłuższy niż rok. W listopadzie 1977 r. w zakładzie pracy uruchomiono jednak produkcję i wówczas został zatrudniony jako mieszankowy na wydziale produkcji. Pracę mieszankowego wykonywał zaś do 31 sierpnia 2009 r. Będąc mieszankowym, odwołujący obsługiwał urządzenia typu: młyny służące do śrutowania zboża i śruty sojowej, granulatory, zasyp premiksów i wagopakarki. Obsługa tych urządzeń polegała na ich uruchomieniu, nadzorze, pobieraniu w trakcie produkcji próbek do badań w laboratorium i pakowaniu pasz do worków. Odwołujący podkładał pod urządzenie worek, który po napełnieniu zszywał. Następnie, worek taki taśmociągami transportowany był na magazyn. Obsługiwał też zasyp pasz do paszowozów. Były to samochody, które przewoziły paszę luzem. Paszę transportowano ciągiem prosto do paszowozu. Odwołujący cały ten proces nadzorował. Uruchamiał też młyny i sprawdzał śrutę. Młyny były napełniane przy użyciu podnośników i dozowników. Obsługiwał ponadto przenośniki służące

do transportu śrut. Przenośnik taki uruchamiał poprzez naciśnięcie odpowiedniego guzika, a potem kontrolował, czy urządzenie prawidłowo pracuje. Włączał ponadto granulator. Odwołujący był kierowany do innej pracy na produkcji tylko wówczas, jeżeli staniała taka potrzeba, np. ze względu na chorobę innego pracownika. Pracę odwołującego, wykonującego czynności mieszankowego, można by zatem kwalifikować według Działu X, zatytułowanego: „W rolnictwie i przemyśle rolno- spożywczym” punkt 10 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., gdzie wymieniono prace przy wytwarzaniu mąki, kasz, płatków i śruty. Nawet, jeżeli była to praca w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to nie jest już pracą o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W świetle przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, obowiązującej od dnia 1 stycznia 2009 r. i załączników do tej ustawy, pojęcie prac w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze uległo zawężeniu w stosunku

do przepisów dotychczasowych. Wykaz prac w szczególnych warunkach (załącznik Nr 1 do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych) i wykaz prac o szczególnym charakterze (załącznik Nr 2 do ustawy) znacznie zawęża katalog prac w stosunku do katalogu obowiązującego w myśl dotychczasowych przepisów. W świetle nowych przepisów, obowiązujących od 1 stycznia 2009 r., do prac w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy, nie należą już prace przy wytwarzaniu mąki, kasz, płatków i śruty. W załączniku nr 1 do tej ustawy, zawierającym wykaz prac w szczególnych warunkach i w załączniku nr 2, zawierającym wykaz prac o szczególnym charakterze nie wymieniono takich prac. Prace te więc nie są uznawane za prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Skoro tak, odwołujący nie spełnia również przesłanki z art. 4 pkt 6 i z art. 49 pkt 3 powołanej wyżej ustawy. Po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał bowiem pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (art. 4 pkt 6 ustawy). W dniu zaś wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 2009 r., nie miał wymaganego w przepisach, o których mowa w pkt 2 tego artykułu, okresu pracy w szczególnych warunkach lub

o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy. W orzecznictwie podkreśla się, że jeżeli osoba ubiegająca się o świadczenie emerytury pomostowej nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze i z tego względu posiada jedynie staż pracy w warunkach szczególnych według poprzednio obowiązujących przepisów,

to może nabyć prawo do tego świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu obecnie obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych) lub

o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 cytowanej ustawy). Innymi słowy, brak podstaw do prawnych do przyznania emerytury pomostowej takiemu ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze dziś nie może być kwalifikowany w taki sposób (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 20 kwietnia 2017 r., III AUa 972/16, LEX nr 2295292, wyrok SA w Krakowie z dnia 15 grudnia 2016 r., III AUa 1393/15, LEX nr 2233050).

Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych mają charakter norm bezwzględnie obowiązujących. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i jednolitym stanowiskiem doktryny prawa ubezpieczeń społecznych, przepisy prawa ubezpieczeń społecznych powinny być wykładane ściśle (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r., I UZP 6/2008 OSNP 2009/9-10/120), a od reguły tej nie ma żadnych wyjątków, poza wyraźnie przez przepis przewidzianymi. W wyroku z dnia 20 lutego 2013 r., III AUa 1167/12 (Legalis nr 733341) Sąd Apelacyjny w Krakowie podniósł, że przepisy prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych są przepisami bezwzględnie obowiązującymi, a zatem przy ich stosowaniu ani organ rentowy ani sąd nie mogą mieć

na uwadze zasad współzycia społecznego. Przepisy te muszą być bezwzględnie przestrzegane w stosunku do wszystkich nawet, jeśli jawią się one osobie zainteresowanej jako subiektywnie niesprawiedliwe. Poza tym pamiętać trzeba, że przyznanie prawa

do świadczenia uwarunkowane jest spełnieniem wszystkich przesłanek koniecznych do nabycia tego prawa (por. wyrok SN z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005/3/43). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie jest dopuszczalne wydanie wyroku ustalającego spełnienie przez ubezpieczonego niektórych warunków wymaganych

do nabycia prawa do świadczenia lub wyroku przyznającego to świadczenie pod warunkiem spełnienia pozostałych warunków w przyszłości (por. wyrok SN z dnia 9 lutego 2010 r.,

I UK 262/09, LEX nr 585728, wyrok SA w Szczecinie z dnia 5 września 2013 r., III AUa 200/13, LEX nr 1381543, wyrok SA w Łodzi z dnia 10 października 2013 r., III AUa 20/13, LEX nr 1383460).

Odwołujący może ubiegać się ewentualnie o rekompensatę. Jak stanowi art. 2 pkt 5 tej ustawy, rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat (art. 21 ust. 1 ustawy). Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z FUS (art. 21 ust. 2 ustawy). Rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Z treści art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych wynika, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. W art. 23 ust. 2 tej ustawy wskazano zaś, że rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W wyroku z dnia 7 grudnia 2016 r., III AUa 1727/15 (LEX nr 2196257) Sąd Apelacyjny w Krakowie stwierdził, że praca wykonywana w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w dawnym rozumieniu, nawet wykonywana przez okres 15 lat, nie stanowi już podstaw do przysługiwania prawa do emerytury pomostowej. Dla takich osób ustawodawca przewidział jedynie możliwość uzyskania rekompensaty w formie dodatku do kapitału początkowego na warunkach określonych w art. 21-23 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych.

W tym stanie faktycznym i prawnym stwierdzić należało, że zaskarżona decyzja (...) Oddział w T. z dnia 4 kwietnia 2018 r. była zasadna.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od tej decyzji, o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. Sąd rozstrzygnął w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. Zasadzając od odwołującego na rzecz (...) Oddział w T. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, Sąd miał na uwadze § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265).